

ÉJSZAKÁRA VIRRADAT.

(Folytatás.)

III.

O dakünn már magasan járt a nap, de benn a szobában még erős félhomály terjengett; a zsalugátérek éppen csak annyi világosságot bocsátottak be, hogy teljes sötétség ne legyen. Réthiné halkán benyitott a szobába.

Ő már kora hajnalban talpon volt mindig; a jószág ébredésének ő volt az első tanuja, ha valamilyen a lelkébe fészkelődött gond miatt esetleg egy szemernyit sem aludt. S bizony álmatlanul telt el ez a mai éjszakája is, — ám nemcsak neki, hanem mindenkinek a családban és talán nagyon sokaknak másoknak is a faluban. Az öreg Réthi is csak reggel felé pihent meg és most a fal felé fordulva mélyen aludt. A fiú azonban már ébren volt, avagy lehet, hogy *még* ébren volt. Az izgalmas este után nem akarta a két öreget magára hagyni, nem vonult vissza a maga szobájába, hanem ott maradt náluk. A sezlónon heveredett le és cigarettázott. Mellette egy széken állott a hamutartó, rakásnyira telve szivarkavégekkel. Most is dohányzott. Gyors, ideges szippantásokkal szívta a füstöt mélyen magába és aztán teli tüdőből fújta magasan a levegőbe.

Az asszony látta, hogy a fia nem alszik, tehát megszólalt. Rettegő irtózáttal volt telve a hangja.

— Megjöttek!

— Kik?

— Az oláhok.

Réthi Pál nagyott sóhajtott:

— Elértek hát ide is?!

Réthi Jenő egyszerre felébredt. Talán megérezte álmában, hogy vész kerekedett.

— Mi az? Mi van? — érdeklődött.

— Itt vannak hát már nálunk is! — válaszolt a fiú.

Az öreg egy pillanatra mereven maga elé nézett, majd megint behúnyta a szemét és visszahanyatlott a párnára. Torka elszorult, szíve verése mintha elállt volna. Úgy érezte, hogy valami vigasztalan sötétség szakadt most rá, amelyből nincs semmi kiút. Már csak arra gondolt, hogy tehát *itt a vég!* — s már azon sem rágódott, amin egész este és éjszaka, hogy *miért* ez a csúfos vég?! . . .

Csend volt.

Aztán, mint a hirtelen szélvész, berontott valaki. Waldné. Egy vén sváb asszony a szomszédból.

— Borzasztó! — csapta össze a kezét és lihegve közölte is rögtön, hogy mi az a borzasztó: — A Hochnét megbotozták!

Réthiek dermedten néztek rá. Lehet, hogy csak a rémülten berontó asszony képesztette el őket, de talán inkább maga a hír.

— Ugyan, hát miért? — kérdezték aztán.

— Csak azért, mert „román“ helyett azt mondta, hogy „oláh“ Borzasztó! . . . Nyomban lehúzták egy padra, szoknyáját felhajtották és meztelen üllepére csapták rá a verést.

— Egy asszonyt! . . . A disznók! — pattant fel Réthi Pál.

Waldné rövid lélegzetet vett és tovább beszélt:

— A Pauler-fiú is kapott huszonötöt.

— Hát az miért?

— Azt senki sem tudja. Éppen ott állt és nézte őket, ahogyan jönnek. Nem mondott az egy árva szót sem. Csak állt és nézte őket. És akkor egyszerre lefogták és igen, nádpálcával, . . . éppen huszonötöt.

Az udvaron vad ugatásba kezdett a kutya.

Réthiné kinézett, hogy mi baj? de rémülten szaladt vissza rögtön.

— Itt vannak! Katonák a kisbíróval!

A folyosón már fel is hangzottak a katonák nehéz léptei.

Pál sietve öltözött. Idegesen szólt oda anyjának:

— Menj eléjük! . . . Kérdezd, hogy mit akarnak!

A durva oláh szó behallatszott a szobába, ahogyan Réthinével rendelkeztek:

— Maga a ház asszonya? Hát hogy tudja: Öt legény itt fog lakni, innen kap kosztot és mindent. A koszt pedig jó legyen! Nem cselédeknek való, hanem ugyanaz, amit maguk esznek benn az asztalnál, mert ha nem . . . hát mondom, panasz ne legyen! . . . Értette?

Az asszony szoruló torokkal, halkán felelt:

— Értettem.

— Hol a ház gazdája? — érdeklődött az altiszt; a világ minden kincséért sem mondott volna ház „urát“.

— Még alszik.

— Hja persze, a magyar urak ilyenkor még alszanak, a jó puha ágyban. Persze, csak hadd dolgozzanak helyettük a román parasztok . . . No, majd más világ lesz ezután!

Réthi Pál kilépett a folyosóra. Remegett a dühtől. Az anyját beküldte. Aztán odalépett egyenesen a altiszthez és nyersen-röviden kérdezte:

— Mit keresnek itt?!

A katonáknak egyszerre alább szállt a nyegleségük. Hiszen ez az ember nem volt tehetetlenül öreg, ennek nem rítt le rémület az arcáról, ez mert szembenézni velük.

Az altiszt önkéntelen mozdulattal még tisztelgett is, amikor közölte:

— Kérem, öt ember lesz itt bekvártélyozva.

És Pál hirtelenében nem tudta, szóljon-e még valamit? Talán veszedjék velük? Mi értelme?

Hátat fordított, otthagya őket. Lement az udvarra, szellőztetni a fejét.

Mire azonban visszatért és megint be akart menni a lakásba, az oláhoknak is megjött megint a bátorságuk; eszükbe jutott, hogy hiszen ők mégis hatan vannak, amaz meg csak egyedül, és elvégre nekik fegyvereik is vannak, annak pedig még botja sincs. Egyikük hát elébe állt.

— Kokonule! Adjon egy cigarettát!

Pál válaszra sem méltatta. Egy rövid pillantással végigmérte az alakot és tovább ment. De ez megint útját állta.

— Ifjúr, cigarettát adjon! — szólt újra, már követelő hangon.

Pálnak arcába szökött a vér, öklöbe szorult a keze. Ó, ha most lesujthatna erre az emberre! De aztán . . . benyúlt a tárcájába s odavetett néhány szivarkát a katonáknak. Ezek még fel se kapkodták azokat, amikor ő már megbánta gyöngeségét, hogy engedett a követelésnek. És szégyelte magát emiatt a gyöngesége miatt. Mert hiszen tulajdonképen nem volt ez más, mint olyasvalami, ami ellen épp előtte való este tüzelt, — egy magyar „úri gesztus“. Hát tényleg nem tudnánk mi másmilyenek lenni?!

Berohant a szobába, arcát a tenyerébe temette.

Értelem nélkül zsongtak a gondolatok az agyában s maga sem adhatt volna számot arról, hogy miként jutott végre mégis egy elhatározáshoz.

— Megyek innen — mondta.

— Hová mennél? — kérdezte csöndesen az anyja.

— Hová?... Nem is tudom... Talán Temesvárra, hátha ott még nincsenek. És ott talán megtudhatom, hogy vajjon mi hogyan legyünk most? Mert kell, kell valaminek lennie, amiből mégis életkedvet merítünk. Kell!... Igen, megyek Temesvárra. A tizenegyórás vonattal már indulok is — döntött végleg elhatározása mellett.

IV.

Réthy Pál nem bánta meg, hogy ellátogatott Temesvárra. Már megérkezésekor örömhír fogadta.

A pályaudvaron egy régi ismerőssel találkozott; Püspöky doktorral. Nem volt vele különösebb barátságban, nem is volt most olyan hangulatban, hogy valamilyen meghittebb beszélgetésbe akarjon kezdeni vele, hanem inkább csak udvariasságból vetette oda rövid üdvözlés után a szokásos kérdést:

— Na, mi újság a nagyvilágban?

— Maga talán még nem is tudja? — nézett az rá kérdően. — Nem?... Ó, ó! Persze, most jön vidékről, oda még el sem jutott a híre... Hát kérem, óriási! Minden eltörpül mellette!

Mély lélekzetet vett, karját színészi pózzal széttárta és szinte szavalva mondta:

— Budapesten megbukott a Tanácsköztársaság!

Réthy, aki már türelmetlenül hallgatta a doktor kertelését, már menni akart és kezét már búcsúzáshoz is nyújtotta, most egyszerre majd hogy előre nem dőlt a kíváncsiságtól.

— Hogy micsoda?

— Kunbélák Bécsbe lógtak... A főhóhér Szamuelyt agyonlőtte magát... Fuccs a zsidó vircsaft és bevágott a keresztény éra!... A fehér-gárda már elindult Szegedről.

Réthy csak állt és hallgatta az embert, akinek ajkáról pergett a szó. Szíve hevesebben lüktetett, ereiben pezsegni kezdett a vére. Ó végre, végre mégis! Hiszen akkor nincs még veszve semmi! Mégis van Isten!

Itt a megszállt országrészekben borzadva látták a jó magyarok, hogy

mi folyik ott túl a „demarkációs vonalon“, — az ország szívében. Csak elvéve érkeztek onnan hírek ide, hanem amik érkeztek, azok csupa borzalommal voltak telve. Csakis ezeknek az idecsempészett híreknek az alapján ítélték, ítélhették itt meg az ottani helyzetet. S ezek a hírek egyformán mind azt hajtogatták, hogy néhány zsidó parancsol, a csőcselék végrehajt; ez a külszíne az egésznek. És az itteni embereknek talán még jobban fájtak ezek az ottani állapotok, mint az itteniek. Vagy talán ki tudja?! Mert igen, volt úgy, hogy egyszerre híre kelt, hogy az a magyar vöröshadsereg nem is annyira vörös, mint inkább magyar és itt egyszerre, csak kezdtek ettől is remélni a megváltást. Hanem aztán ez a remény is hiú ábrándnak bizonyult s kétségbeejtő volt az a vak sötétség, amelyben tapogatódzva sem lehetett előbbre jutni. Kétségbeejtő volt. Hát sehonnan semmi fény sugar?! De most végre mégis, mégis. Mintha koromfekete felhők mögül hirtelen előragyogna a hajnali csillag... A fehérgárda már elindult Szegedről...

Réthy Pál csak állt és hallgatta Püspöky szapora beszédét.

Ez minden részletet elmesélt, amit hallott, tudott a dologról. Neveket említett, eddig alig hallott neveket, de rajongva mindenkiét. Emberekét, akiket előresodort az ár. Egy nevet pedig különösen kiemelt. A fővezér! És az ő darutollas katonái csupa rózsaszín reménység!...

Réthy csak állt és hallgatta Püspöky áradozását, akinek minden szava újabb és újabb örömet csepegtetett a szívébe. Örömét nem tudta lerontani az egész hír szépséghibája sem, amelyet a végére hagyott a doktor, hogy de bizony-bizony, sajnos, Budapestet is megszállták az oláhok! És csodálatosképen nem hatott rá valami különösen a legújabb hír sem:

— Különben holnap ide is bevonulnak.

— Igen? — mondta szinte közönyösen, azután igaz szeretettel rázza meg Püspöky kezét: — Nagyon, nagyon köszönöm, hogy felvidított! Az Isten áldja meg érte!

Sietett a városba.

A város külső képén nem látszott még semmi változása az új időknek. Csak olyan volt az, amilyent már a háború folyamán felvett: egy, a karrierje kezdetén hirtelen letört zseni külseje, — csupa nyegle pózolás, mert mögötte ott a biztató erő és előtte ott a biztató cél, de csupa félszegség is, mert mellette ott a szürke semmi... így egybehabzsolva nagyon cifra látvány! Temesvár is örült iramban lendült neki nemrégiben a magáraeszmélt gyors fejlődésnek; egyszerre rááradt ezer és ezer munkás-ember, egyszerre eltűnt a rajta keresztül-kasul húzódó sok vársánc s a helyükön egyszerre pazar új paloták termettek, — de aztán egyszerre végigzúgott a világon az üvöltő örület: háború! és itt is elpihentek a csákányok, az emberek innen is mentek a Végekre vérezni s most... olyan nagyon cifra a város képe! A pazar új paloták tőszomszédságában gazos, gödrös térségek terpeszkednek. A síma aszfaltról ronda pocsolyába bukol. Gyönyörködhetel világvárosias kirakatok incselkedésében, de mellettük egy régi udvar nyirkos kapuja árasztja feléd dohos szagát...

Réthy Pál megnyugodva róttá az utcákat.

Jól esett látnia, hogy itt úgy van még minden, mint legalább egy évvel ezelőtt. Egy esztendővel ezelőtt aziránt sóhajtozott ugyan mindenki, hogy Istenem, bár egy évvel öregebbek lennénk már!, de most bizony aziránt, hogy Istenem, bár ott volnánk még, ahol egy esztendővel ezelőtt

voltunk! — és íme, valóban jól esik nézni, hogy itt a legújabb események különösebb változása még nem látszik. Megnyugtatta, hogy itt legalább külsőleg, minden a régiben van, hogy lüktet a rendes élet, autók töfögnek és mindenütt tengernyi nép lőt-fut üzlethől ki, üzletbe be, avagy sétál kedvére. Megnyugtatta, sőt némileg felvillanyozta, hogy itt még dacosan tüntetnek a cégfeliratok a magyar világ mellett: „Délvidéki...“, „Dél-magyarországi...“ — tündököltek a vaskos betűk sokjáról. És „Bánság“-ot visított néhány rikkancsgyerek is.

A „Bánság“ egy új napilap volt. Azelőtt sohasem hallott róla, megindulásáról sem tudott. Kíváncsiságból megvette és jártában olvasni kezdte.

A lap még csecsemőkorát éli, — állapította meg rögtön, mert mindössze a tízésegynéhányadik szám volt az, amelyik a kezébe került. Ebből nyomban leszűrte a további következtetést is. Tehát most indult meg a lap, amikor egy újabb korszak előtt áll Délmagyarország sorsa. A szerbek mennek, az oláhok jönnek. Bizonyára tehát ebbe az új helyzetbe illeszkedik bele ez is. Bizonyára. Hiszen az oláhok nagyon jól ismerik a sajtó hatalmát és igyekeznek is azt a céljaik szolgálatába állítani; Erdély szívében is csak nemrég indult meg egy ilyen, már az „új világ“-ba beilleszkedett újság, bizony embernek undor még csak olvasni is!... És már kedvetlenül, bizalmatlanul forgatta a „Bánság“-ot is.

De egyszerre megütötte a szemét néhány szó:

„...vesztettünk mi már háborút Mohácsnál is, volt már nekünk békekötő Károlyink máskor is és: mégis vagyunk, mégis magyarok vagyunk!“ — olvasta.

A szeme nagyra tágult: Mi ez?

Újból elolvasta a mondatot, de csak az volt az, amit az előbb is olvasott, nem tévedett.

Most aztán figyelmesen kezdte olvasni az egész cikket előlről. Megállt, úgy falta a betűket. És az arcán lassankint két piros tűzrózsa virult fel. Igaz, igaz: voltunk mi már rosszabbul is! De lám, nem tespedtünk el most sem! Akad még magyar hang! És ez az, ez kell! Meg nem alkuvó magyar hit, egyenes magyar szó!... Megkereste a lap kiadóhivatalát egy régi házban, egy eldugott utcában és előfizetett; hadd élvezze az öregúr is otthon, hadd vigasztalódjék ő is belőle!

Annak az egy biztató mondatnak a zenéje pedig még késő este is a fülében kísértett. Ez is altatta el. S rég nem aludt olyan mélyen, olyan jóízűen, mint akkor éjszaka.

Frissen, üdén ébredt másnap reggel s nyugodtan, minden felindulás nélkül ment el azután a Dísz-térre, megnézni az oláhok bevonulását.

Az utcákon és az utak mentén meglehetősen nagy tömeg tolongott, de az idegen is észrevehette rögtön, hogy ez a tömeg nem önkéntelen megnyilatkozása az ünneplésnek.

Legnagyobb részét a vidékről berendelt gatyás oláh parasztok alkották ezek, pusztán csak ezek adták oláh színezetet a városnak. Ők voltak, akik szorgalmasan szetrejászkéztak kötelességből, ahányszor azt a falujuk pópája avagy dászkálja vezényelte. Mert a hangadóok itt is a pópák meg a dászkálok voltak, mint mindenben másban. Künn a hegyek közé eldugott falvakban ők voltak a nagyoláh politika éltető tüze s a nép, a nem gondolkodó buta tömeg, miként a birkanyáj, ment arra, amerre ők vezették,

kergették. Vajjon ugyan mást mit is tehetett volna? A pópát mindig ott látta maga között, s az elvégre is pap volt, akinek látható személyében talán magát a láthatatlan Istent imádta. És ha vasárnaponként vagy a még gyakoribb ünnepnapokon azt prédikálta a pap a templomban, hogy: „Gyűlölöd a magyart!“, hát a nép a nagy ostobaságában talán isteni megnyilatkoztatásnak is vette, hogy gyűlölnie *kell* a magyart. Mert lám (így gondolkozott!), kell is ebben valami igazságnak lenni, hiszen az állandóan köztük komázó, kocsimázó dászkál is ugyanezt hajtogatta: „Gyűlölöd a magyart!“ És a tanítónak hinni kell, mivel ő mindent tud, még újságot is járat a városból, ő bölcs ember, ő tanult ember, ő — „nadrágos“ ember: úr. Más nadrágos embert pedig nem igen láthatott a nép maga között, csak elvéte, évek leforgása alatt, ha például éppen képviselőválasztás volt. Ilyenkor a jelölt úr azt ígérte, hogy ha őt választják meg, hát ő eltörli az adókat és fejenként tíz-húsz koronáért tényleg be is választották az országházba képviselőnek, hanem bizony az az úrféle, aki legközelebb vetődött a faluba, az már az adóvégrehajtó volt és ha nagyritkán a szolgabíró úr is kinézett ide, az meg éppenséggel büntetni jött...

Az ünnepségnek néhány kifosztott, kicicomázott oláh úriasszony adott díszes keretet. Virágos kocsikon és „rekvirált“ autókon száguldtak fel-alá, olyan girrel-garral, mintha legalább is őket ünnepelnék és nem ők ünnepelelnék.

A közönség legszíntelenebb és legcsendesebb része a városiak voltak. Nagyon kevesen tüntettek jelenlétükkel, ezek legtöbbje is csak pusztán kíváncsiságból jött el. Csoportokba verődve halkán beszélgettek. Réthi Pál is egy ilyen csoporthoz csatlakozott; néhány ismerőset fedezte fel a társaságban: megyeistákat. Egyikük csöndes akasztófahumorrall mesélt, hogy egy kartársuk ma minden ok nélkül rémesen megverte a kisfiát, csak azért, hadd emlékezzen rá, hogy ez életének a legszomorúbb napja, amelyen íme Temesvárra is oláhok jönnek...

És már jöttek is.

A közönség körében mozgolódás támadt. A fel-alá száguldó úriasszonyok visítózni kezdtek, a pópák és dászkálok átvették a jelt, intettek s a parasztok kötelességszerűen hosszan elüvöltötték a „szetrejászké“-t. A faluról behozott cigányok vad muzsikába fogtak s a tér közepén elmondták üdvözlőbeszédeiket az odaparancsolt hatóságok.

— Ez az egész? — csodálkozott családottan a kíváncsi publikum.

Mert alig egy zászlóaljnyi katonaság vonult be rivalgó kúrtszóval, siető léptekkel. Mondták, hogy ez Nagyrománia egyetlen díszzászlóalja, amelyet mindenüvé bevonultatnak, ahol ünnepséggé kell emelni a bevonulás tényét és az a tiszt is, aki a zászlóalj élén lovagol, az Nagyrománia egyetlen díszezredese, akit mindenüvé bevonultatnak, ahol hatást kell kelteni... A közönség csalódott, mert többet várt.

De nem hiába várt.

Az ünnepség végeztével jött a tulajdonképeni „dicső hadsereg“. Rongyosán, tárkán, szedett-vedetten. Ezen csak spárgával összekötözött bocskor éktelenkedett, azon talán még az sem. Kinek hosszú puszka volt a vállán, kinek rövid kurtály a hátán, kinek még az sem... Bizony, cifra egy hadsereg volt! Nem is hinné el más, csak aki látta!

— És ezek merik mondani, hogy legyőzték bennünket? — kesergett néhány bús magyar a Réthi társaságában.

— Ezek? Ugyan!... Igen: Károlyi Mihály! — mondta valaki, aki a maga szűkebb környezetében megrögzött konzervatív gondolkozásáról volt ismeretes.

— Ezek?... A zsidók! A zsidók! Az önkeblünkön melengetett zsidók! — szólt egy másik, akinek heves antiszemizmusa a közeli események mind igazolni látszottak.

És jött a tüzéség.

Réthi Pál is tüzér volt katonakorában, ez tehát különösen érdekelte. Lábujjhegyre állt, úgy leste az ágyúk közeledtét.

Némelyik elé négy ló, a másik elé csak kettő volt fogva, de hatos fogat nem akadt egy sem. Hajtótüzér sem volt kellő számú, egy meg éppenséggel mezitláb ült a lovon. A lószerszám pedig összetoldozva-foltozva, inkább kötélből és spárgából, mint szíjjakkal és bőrből.

És Pál egyszerre hangosan felkacagott. Ráismert az ágyúkra.

Csupa német löveg volt, melyeket az összeomlás után használhatatlanná téve a hazavonuló Mackensen-hadsereg hagyott vissza. És ahogyan harcképtelenné voltak téve, úgy voltak még most is: mindegyikből hiányzott a závarzat, egyetlenegyből sem lehetett volna egyetlenegy lövést sem tenni! De az oláhok íme összeszedték és most hozták őket mint saját-jaikat, dölyfösen, peckesen, hogy hadd rettegjen tőlük a közönség!

És csakugyan, ennek nagy része megilletődve tekintett a szürke acél-csővekre.

— Tunurile! Tunurile! — mutogattak rájuk büszkén a pópák és a dászkálok, a felcicomázott úriasszonyok pedig zsebkendőiket lobogtatták feléjük.

Olyan nagyon nevetséges volt az egész látvány, hogy Réthi Pál csak kacagni, kacagni tudott rajta. Kacaja frissen, üdítőn szállt szerteszéjjel, környezete azonban idegesen nézett rá, mert már vasvilla-pillantásokat vetett feléjük néhány, a közelben álló alak, akikről lerítt detektív-mivoltuk, — de ő csak tovább kacagott.

— Hát Isten veletek, urak! — búcsúzott aztán. — Én eleget láttam. Én megviszitalódtam, megnyugodtam... Vagy tán ezek riasszanak? Nézzétek őket: ezek?... Hiszen Szegedről már elindult a fehérgárda!... No, Isten veletek! Megyek haza a falumba, hogy ott is vétót kiáltsak mindenkinek, aki talán azt hinné, hogy már kétségbe kell esni.

Éppen még egy órája volt a vonatja indulásáig, de már a pályaudvarhoz készült, hogy itt a városban jaj, csak meg ne zavarja esetleg valami a jóhangulatát! Egy hirdetőoszlop előtt mégis megállt még.

Az oszlop tele volt ragasztva öles hirdetésekkel. A hirdetések fején mind ott díszelgett a felírás: „De la Prefectura“. Már az oláh főispán bocsátotta ki azokat, egy helybeli ügyvéd, bizonyos Kornya... azaz Cornea.

Egész sereg ember olvasta a hirdetéseket. Réthi is közéjük állt. Mellette egy jóképű, lógósbajuszú, csizmás, zsinórosnadrágú magyar parasztféle betűzte hangosan szótagolva a nyomtatványokat.

Az egyik hirdetésben a prefektus elrendelte, hogy immáron új rend lévén, ezentúl a „keleti“ időszámítás lép életbe, a villamosok, kocsik, járművek stb. pedig, ellentétben az eddigi szokással, ezentúl jobboldalt menjenek és baloldalt jöjjenek.

— A folyó meg folyjék fölfelé és a nap keljen nyugaton!... — fűzte hozzá a lógósbajszú magyar.

Réthy mosolygott és belefogott a legnagyobb, legkiabálóbb plakát olvasásába, de ugyanakkor a szomszédja is ennek a betűzésére tért át. Ebben arról zengedezett a prefektus, hogy miután a dicső oláh hadsereg, győzedelmes szövetségesei támogatásával Temesvárra is bevonult és ez a város is Nagyrománia szerves tartozékává lett, az oláh uralom erre is kiterjed és jaj annak, aki ebben kételkedni merészel, mert ez nem ideiglenes állapot, hanem végleges!

— Ezt mondták a rácok is, amikor jöttek, mégis elkotródtak!... — szólt a magyar, legyintett és kiköpött.

— Úgy van bátyám! Igaza van! — ragadta meg és rázta meg az öreg paraszt kérges tenyerét Réthy Pál, leírhatatlan örömmel, hogy ebben az egyszerű emberben is fellelte a kitartó és nem csüggedő magyar hitet.

Vida Péter.

(Folytatása következik)